

використання краєзнавчого матеріалу у процесі вивчення студентською молоддю дисциплін, що пов'язані з духовністю, історією, культурою, традиціями нашого народу.

Одночасно маємо бути впевнені в тому, що таке розуміння свого професійного і громадського обов'язку повинно бути не тільки продовжено, але й помножено на нових якісних і методологічних вимірах, бо цього вимагають реалії сучасного розвитку української держави.

О.М. Муравйова, викл. (*ХДУХТ, Харків*)

Т.А. Кравцова, викл. (*ХДУХТ, Харків*)

О.В. Обозна, викл. (*ХДУХТ, Харків*)

ІНТЕГРОВАНА МОДЕЛЬ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ У ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ЗІ СТРАТЕГІЧНОЮ ПІДГОТОВКОЮ СТУДЕНТІВ ЕКОНОМІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Пошук оптимальних шляхів організації навчально-виховного процесу, раціональних чинників змісту навчання та його структури є об'єктивною потребою сучасної вищої освіти. Зокрема, на заняттях з іноземної мови, які проводяться для студентів-економістів, повинні бути реалізовані різноманітні стратегії формування комунікативної компетенції в широкому її значенні. Комунікативна компетенція як сукупність мовленнєвої, мовної, дискурсивної, соціокультурної, соціолінгвістичної, стратегічної компетенції, як здатність людини до іншомовного спілкування, бажання толерантно сприймати інших, охоплює різноманітні тематичні сфери людської діяльності.

В державному стандарті щодо рівнів володіння іноземною мовою зазначається, що формування комунікативної компетенції пов'язано з соціокультурними та соціолінгвістичними компетенціями, тобто «вторинною соціалізацією». Тож визначимо ці поняття. Соціокультурна та соціолінгвістична компетенція – це знання, уміння використовувати у спілкуванні іншомовні соціокультурні та соціолінгвістичні реалії. В свою чергу, соціокультурну компетенцію можна розділити на країнознавчу та лінгвокраїнознавчу. Остання передбачає володіння студентами особливостями мовленнєвої та не мовленнєвої поведінки носіїв мови в певних ситуаціях спілкування. Оскільки основним об'єктом є не країна, а фонові знання носіїв мови, їх вербальна та невербальна поведінка в актах комунікації, то можна сказати, що студенти формують знання про реалії та традиції країни, включаються в діалог культур. Найактуальнішими завданнями сьогодення є відповідність цілей навчання та соціального замовлення

суспільства, створення реальних умов спілкування. Наголосимо на необхідності навчання ситуативного спілкування з включенням лінгвокраїнознавчого матеріалу. Ситуативне спілкування є засобом ознайомлення комунікантів з новою для них дійсністю. Спілкування людей в реальному житті відбувається завдяки виникненню потреби в реалізації певного комунікативного наміру, досягнення або недосягнення якого визначає результат мовленнєвого спілкування. Комуніканти виступають як носії певних соціальних стосунків, вербальних та невербальних норм поведінки. Це передбачає володіння певною сумою знань мовного матеріалу, уміння співвідносити мовні засоби з завданнями та умовами спілкування, а також можливість організовувати мовленнєве спілкування з урахуванням соціальних або професійних норм поведінки та комунікативної відповідності висловлювання. Комунікативний підхід як процес комунікації в навчанні відкриває широкі перспективи, вимагає сприйняття мови не тільки з точки зору мовних структур, а з урахуванням комунікативних функцій, які вони виконують. Використовуючи мовні структури, необхідно повідомляти студентам не тільки певні знання про мову, але й про реалізацію отриманих знань в тій чи іншій ситуації спілкування. Це, в свою чергу, вимагає від комунікантів знань про комунікативну поведінку як частку національної культури. Під комунікативною поведінкою мається на увазі сукупність норм та традицій спілкування народу. Це дозволить учасникам мовленнєвого акту, що належать до різних національних культур, адекватно сприймати та розуміти одне одного. Незнання та нерозуміння норм та традицій спілкування носіїв іншої культури викликає «культурний шок», зумовлений неспівпаданням культур. Наближення процесу навчання до потреб комунікації можливо тільки при організації матеріалу навколо мовних задач. Засвоївши матеріал для виконання однієї мовної задачі, студент починає володіти одним із вузлів загального механізму системи промови і може брати участь у спілкуванні. Просуваючись в оволодінні системою промови, студент зможе почувати себе компетентним мовним партнером. При розробці системи навчання студентів немовних вузів доречно було б виокремити формування іншомовної фахової інформаційно-комунікативної компетенції, тобто знання іншомовних професійно значущих джерел інформації та вміння накопичувати, модифікувати й використовувати інформацію в процесі власної професійної комунікативно-пізнавальної діяльності.

Отже, зміст організації навчання інтегрованої моделі комунікативної компетенції необхідно насичувати країнознавчим та фаховим матеріалом. Процес оволодіння іноземною мовою стає творчим процесом пізнання країни мови, що вивчається, якщо в змісті

навчання в повному обсязі реалізуються соціокультурний та соціолінгвістичний компоненти. Ці компоненти розкривають величезний потенціал в реалізації стратегічної мети розвитку здатності студентів економічних спеціальностей до міжкультурної професійної комунікації, вільного оперування правилами й нормами лінгвокультурної спільноти, яка формується міжнародними професійними товариствами.

Л.І. Пегрова, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

М.О. Левченко, ст. викл. (*ХДУХТ, Харків*)

АТЛЕТИЗМ ЯК РІЗНОВИД САМОСТІЙНИХ ЗАНЯТЬ З ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ ХДУХТ

Входження України в цивілізоване світове співтовариство передбачає структурні реформи національної системи вищої освіти, спрямованої на забезпечення мобільності, працевлаштування на конкурентоспроможності фахівців у різних галузях. Втілення в життя ідей Болонського процесу сприятиме підвищенню якості підготовки кадрів, зміцненню довіри між суб'єктами навчання і виховання, забезпеченню відповідності європейському ринку праці, сумісності кваліфікації на вузівському та післявузівському етапах підготовки.

Сьогодення змінює вимоги до фізичної підготовки студентів, спонукає до визначення та усвідомлення ролі фізичної культури, як складової частини загальної культури, та необхідності вирішення проблем пов'язаних із здоров'ям.

Впровадження у вищих навчальних закладах III-IV рівнів акредитації кредитно-модульної системи організації навчального процесу неможливе без модернізації принципів фахової підготовки. Вони є основними положеннями для розробки педагогічних умов удосконалення підготовки фахівців фізичної культури і спорту з урахуванням специфіки їх діяльності й виступають базовими для інших.

Дворазових занять на тиждень за розкладом недостатньо для розвитку фізичних якостей та підтримки фізичного стану студентів як основної, так і спеціальної медичних груп. Необхідно впроваджувати додаткове самостійне виконання фізичних вправ за завданням викладача, але, у першу чергу, необхідно сформувати у студентів звичку до занять фізичними вправами.

Звичка до занять фізичними вправами повинна формуватись через освітні програми та високий рівень мотивації. На практичних заняттях із фізичного виховання необхідно паралельно надавати